

EXPOSITIE | Schilderen met software

[MARCEL WICHGERS]

■ Eindelooos bos, takken, varens en blote billen. 'Kijkwijdte' brengt schilderkunst en nieuwe media bij elkaar. Een intrigerende expositie van het Frank Mohr Instituut.

Anderhalfduizend opgestapelde plastic patatbakjes, leeg. Met montagekit aan elkaar geplakt en tentoongesteld midden in de expositie Kijkwijdte. 'Bauplastik' heet dit object van Anne Jaap de Rapper. Het intrigeert. Maar onduidelijk is wat Bauplastik te maken heeft met het thema van de tentoonstelling Kijkwijdte in het Centrum Beeldende Kunst (CBK): 'schilderkunst en haar expansie naar andere kunst disciplines'. Kijkwijdte moet laten zien welke verbindingen te maken zijn tussen schilderkunst en andere, vaak modernere kunstvormen zoals video en computerkunst. Alle deelnemende kunstenaars zijn na 1998 afgestudeerd aan het Frank Mohr Instituut, de afdeling nieuwe media van Minerva. Kijkwijdte is al te zien geweest, maar niet in Groningen. Onder de titel 'Expanded Painting, Expanded Viewing' werd een keuze uit de expositie pas geleden

tentoongesteld in de Times Square Gallery in New York.

Anders dan de patatbakjes verwijst de computerprojectie '2.5 Dimensions' uit 2003 van de Groninger Michiel Koelink wél duidelijk naar de schilderkunst. Het werk is een projectie op een van de wanden in een zijzaaltje. Er heerst een serene stilte, op het irritante getik en geratel van een kunstwerk uit de grote zaal na. Op het eerste gezicht werkt 2.5 Dimensions slaapverwekkend door de trage camerabewegingen en de wazigheid van de beelden die voortdurend in elkaar overvloeien. Maar na verloop van tijd worden de beelden hallucinerend en kun je jezelf erin verliezen. Of eigenlijk: erin verdwalen. De beelden tonen een eindeloos bos met naald- en loofbomen, takken, varens, omgevallen boomstammen, ochtenddauw en boomschors. Eindelooos en doelloos dwaalt de camera daar tussendoor. Maar dan blijkt van alles niet te kloppen aan het bewegende schilderij. Want niets in het bos beweegt. Geen mens, dier, blad of boomtop.

De projectie blijkt geen video maar een computerconstructie van negen panorama's die elk uit veertien foto's bestaan. De ogenschijnlijk eindeloos vloeiende beweging is in

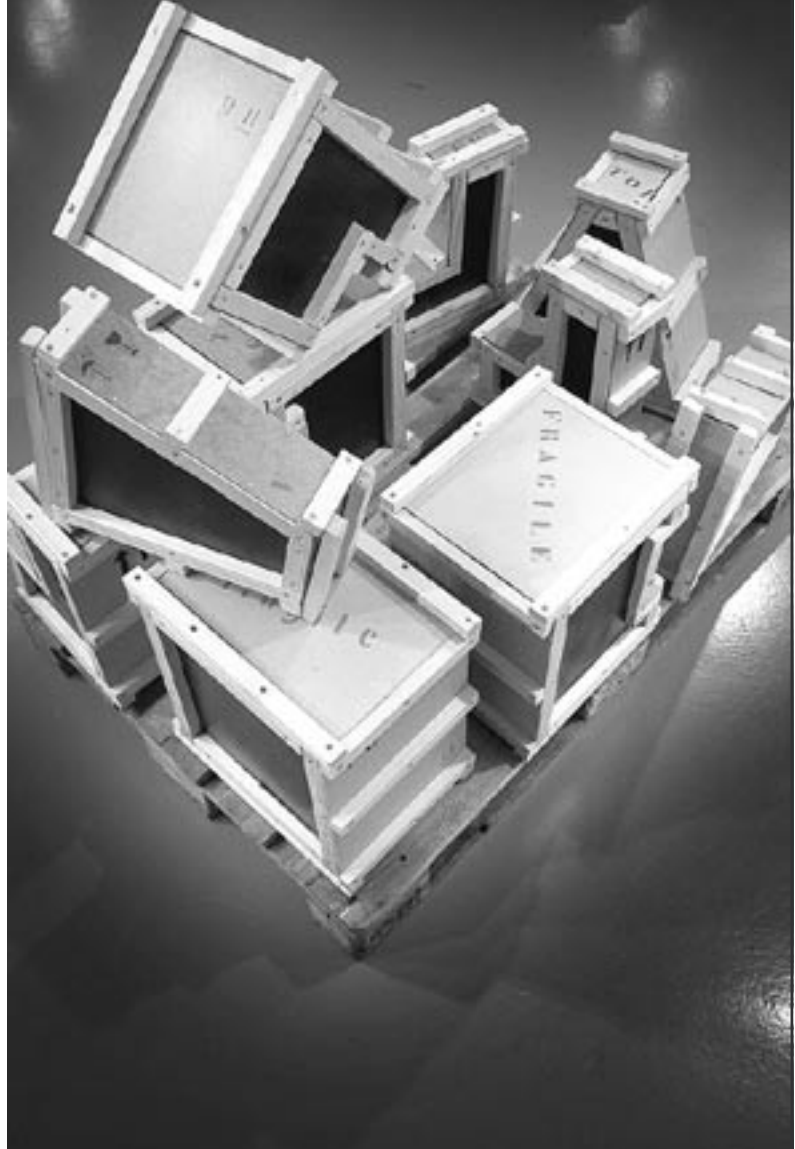
werkelijkheid niets anders dan een constructie van 126 gefotografeerde momentopnamen. De titel 2.5 Dimensions benadrukt het optisch bedrog van de driedimensionale suggestie.

Koelink maakte gebruik van QuickTimeVR (QTVR), een standaardsoftware voor de weergave van 3d-panorama's. Voor de uitvoering kreeg Koelink hulp van het High Performance Computing Centre (HPC&V) van de Rijksuniversiteit Groningen.

Welke techniek de Deense kunstenaar Rune Petersen in zijn geluidloze video's precies toepaste, blijft gissen. Het onderwerp spreekt voor zich. Op drie monitoren toont hij telkens twee heftig bewegende personen van wie vooral de haast vloeibaar geworden spierbundels te herkennen zijn. In 'Bed003' gaan de (mannelijke) bilspeerbundels alsmaar op en neer. In 'Bed002' is het stel kennelijk van positie verwisseld en. Na zoveel zich eindeloos herhalende copulatiebewegingen valt in Petersens 'Shower004' eigenlijk alleen nog maar de achtergrond van badkamertegeltjes op.

CBK, De Oosterpoort, Wo t/m zo, 13 - 17 uur. T/m 29 mei. Toegang gratis. www.cbk.groningen.nl

Zonder Titel, deel 1 van Erwin Adema

JAZZFESTIVAL | Dansjazz en luisterjazz door heel Groningen

[JAN AUKE BRINK]

■ Onder de naam Midnight Express halen de Groningse zalen hun eigen jazzfavorieten naar de stad. Van Andrew Hill tot Jules Deelder.

Jongeren laten zien dat jazz ook leuk kan zijn. Dat is een van de doelstellingen van Midnight Express, het nieuwste jazzfestival dat geen festival mag heten. In verband met de subsidies heet het officieel een samenwerkingsverband. Maar Midnight Express heeft uiterlijk wel

alles van een festival: alle podia in Groningen die ook maar iets met jazz hebben passen hun programmering aan, Studium Generale organiseert vier bijpassende lezingen en het geheel begint met een groot feest. Stuwende factor hierachter is Stichting Jazz in Groningen, die een ruime subsidie over de hele stad moest verdelen.

Samenwerking met behoud van eigenheid is het uitgangspunt. Gevolg is dat in de Oosterpoort grote namen als Andrew Hill (1937) staan, het Grand Theatre zich als altijd

concentreert op de avant-garde en De Spieghelel gearandeerd succesvol is met Jules Deelder die zijn 78-toeren platen draait. Voor de moderne mens vormt de USVA echter het hart van het festival. Vier avonden, acht optredens en alleen maar dansbare jazz. Liesbeth Beeftink, organisator voor het cultureel studentencentrum: "We zochten naar hippe cross-overbands die jongeren aanspreken. We willen geen imago zoals de in jazz gespecialiseerde platenzaak Swingmaster dat heeft. Wij wieren de oude mensen liever."

Concentratie op jong talent dus. Van de Stichting Jazz in Groningen kreeg de USVA echter oude rot Hans Dulfer in de schoot geworpen: "De stichting heeft geen eigen zaal, maar wel geld om te boeken. Zij vroegen of hij bij ons kon spelen." Hoewel Dulfer allesbehalve jong is, is de USVA erg blij met hem: "Zelf hadden we hem nooit kunnen betalen. Dat is een voordeel van dit samenwerkingsverband."

Maar verder is alles aan de Munnekeholm jong en fris. Zo treedt Wouter Hamel op, winnaar van het Ne-

derlands Jazz Vocalisten Concours. "Hij was de enige jongen op het concours. Zijn optredens lijken op die van Jamie Cullum: luisterliedjes met een prettig showelement." Het moet komende maand een vrolijke bedoening worden in de USVA. Beeftink: "In Groningen valt niet veel te dansen op jazzgebied. Bij optredens in de Oosterpoort moet je vaak zelfs zitten. Wij willen dat nu echt helemaal anders."

Vanaf 2 maart in diverse zalen. www.stichtingjazzgroningen.nl

TIPS

■ Film

Twee Oscarnominaties voor beste acteurs ontving vorig jaar het dieptragische, maar uiterst indrukwekkende **21 grams** van regisseur Alejandro González Iñárritu. Sean Penn, Naomi Watts en Benicio del Toro draaien om elkaar heen in een ingenieus geconstrueerd verhaal over schuld, boete en dood. Op herhaling in Images.

■ Toneel

Een groep dertigers verblijft op Ibiza. Door een gebeurtenis het jaar daarvoor pakt de vakantie anders uit dan normaal. Oerdriften nemen de regie over van het zevental. **De nacht van de bonobo's** speelt maandag, dinsdag en woensdag in Simplon.

■ Beeldende kunst

De Amerikaanse band **Talking Heads** inspireerde kunstenaar **Peter Hiemstra**. De teksten van bandleider David Byrne zijn net zo absurd, grappig en kritisch als Hiemstra's keramische beeldjes. Zijn hondenkoppen (= domheid) én vogelkoppen (= agressie) doen denken aan de film **Chickenrun** van de Aardman animatiestudio's. Galerie Albion Putti, Noorderhaven 27/1. Do t/m za 12 - 17 uur. T/m 26 maart. www.albionputti.nl

Dirty Love Letters rappen over koffie

[JAN AUKE BRINK]

■ De Dirty Love Letters hebben rap, rock en ritme. En soms ook ouderwetse soul. Hun debuutdemo is origineel, maar heeft nog net geen eigen geluid.

Op de tweede verzamel-promotie-cd van stichting Groverpop, 'De slag van Groverpop 2005' is tussen veel inwisselbare gitaarpop uit Groningen toch een band die opvalt met een iets origineler geluid: de Dirty Love Letters, een zevental dat het zoekt in soul en funk.

De Dirty Love Letters bestaan nog geen jaar, maar zijn het niveau van een oefenruimtebandje al ruimschoots ontgroeid. Het drienummerige demootje van de band belooft veel, alleen ontbreekt het echt herkenbare eigen geluid nog. De

demo opent met 'Golden Brown'. De ruim vijf minuten durende song is met zijn soulclichés weliswaar net te lang, maar blijft toch boeien. Interessant wordt het vooral als de zang van Jeroen Kriek, die in dit nummer wel erg als de IJmuidense Ivar klinkt, wordt afgewisseld met de raps over kopjes koffie (Sam Peeters).

In 'Cyberbabe', dat met vier minuten beter van lengte is, wordt Prince gemixt met moderne loopjes en ouderwetse soul. Slijpen is er niet bij, maar de ritmes zijn ook niet opwindend genoeg om het funk te noemen.

Afsluiter 'Stuff I never told nobody' is het beste nummer van de demo. Deze bijna zes minuten durende live uitvoering is lang niet zo gladjes als Golden Brown; Sam Peeters rapt goed verstaanbaar zonder liefjes te klinken, Jeffrey Smith krijgt

de ruimte om als een hardrocker gitaarsolerend te keer te gaan en tussendoor klinken ouderwetse funky ritmes. Tijdens optredens zorgen nummers als deze gegarandeerd voor een goede sfeer.

Dat ze live goed uit de voeten kunnen bewees de band al door vlak na oprichting de halve finale van de Grote Prijs van Nederland te bereiken.

De jury prees het debuterende gezelschap vanwege vlotte funk en soul met een frisse enthousiaste presentatie en voegde toe dat zulke muziek te weinig wordt gemaakt in Nederland. Zeker, alleen nog op zoek naar dat pure eigen geluid.

Donderdag 10 maart staan de Dirty Love Letters met de nederhoppers van De Alliantie en de hiphoppende Black Fox in Simplon www.dirtyloveletters.nl